

Suttners konst.

Ljus, luft och livsglädje. Livslust helt enkelt. Rytm, musikalitet. Garanterat. Transparens. Genomskinligheten består av en gul imma som inom dukens ruta silar strålningen och sparar våra ögon från varats starka intelligens. Suttners måleriska tecken, en förespeglning. Tveklöst utfört men alltid snällt. Som hans pensel innehöll ett kondensat. En honung som resultat av Guds obegripliga sommaräng. Alltid i medvind. Oavsett från vilket håll det blåser. Sirocco. Varm sand. Som värme stiger nerifrån och upp. Naturligtvis. Med lätt hand som om han inte ville röra om och störa. Som städade han ett värdefullt föremål med en fjäder. Oberört som lätt regn. Som om det inte fanns något motstånd. Ingen rädsla. Provocerande. Jorddragning. Som ett magnetfält som lättar. Untention. En urladdning utdelad över duk. Eller över tid. Som måleriet materialiserar tiden. Ett tankspritt batteri, exakt som de som går i sömnen.

Suttners målningar uppmuntrar ögat att dela på färgen. En rättvis fördelning av grönt. Vevar man färgseparatorn klyftigt kan man få till en optisk färgseparering. Se bara den gula. Ungefär som man i ett musikstycke bara lyssnar på understämman hos altfiolen. Eller försöker följa triangeln. Även om man håller tonen trasslar den in sig i symfonin och ger en mångdimensionell upplevelse och eufori.

Man kan lifta med ett penseldrag och följa med på en koloratur. Till Suttners plats. En oförstörbar hembygd.

Han bjuder in oss till att vara medskapare i hans målningar. Vi är betrodda. En uppmuntran att vara kreativ. Ett förtroende.

Suttner tog i, och manar oss att själv ta sats. En mild uppfordran. Hoppa! Inget krav men en möjlighet. Som en gåva. Giv akt. Hans målningar är en egen skala. Vilken skala väljer du själv. Ett materialprov på att tid och rum är samma sak och allt som finns är nu. Dom som törs utsätta sig och vistas i hans gula i stor skala kan erfara en stark och kärleksfull plats och ingen ände är det på det heller.

Han höjer vår kolorit. Och lyfter upp oss en oktav.

Suttners målningar är materialiserad musik.
Det gula är en stämgaffel.
Parallella stråken metronom.
Melerad färg anger vibratot.
Penselskriften melodin
Färgen avanserar till crescendo.
Optiskt max.

Oefterhärmligt och autentiskt.

Han låtsas måla modell.
En helt abstrakt illusion av en gestalt som upplöses när färgexistenserna överlever teckningen. Förgånligt likt.
Det är många rum som slås ihop och ändå behåller varje färgbås sin integritet.

Innovationsmåleri eller färgkorvshögar.
Målarschack för solitärer.
Målarnas hemliga gym. Långt ifrån lagom.
Målarklossar staplade. Titta!
Ensam i ett sandtag. Oändliga möjligheter.
En färgtrapets. Stavhopp för färgtappar.
Ögongymnastik och koloristisk matematik. Färgsudoku.
Måleriska färgkonstellationer slår ut väggar och gör en gränslös in i huvudet.
Öppnar skallen. Synapser hoppar till när färgen skär sig lustigt.
Minnesluckor faller och minnet flyter samman i en särskild färglob.
Färgen brinner.
Skruva upp den koloristiska volymen. Mera lila.
Knallgrön ropar absolut på röd.
Tänk orange vad näpen ståtlig blick som lugnar ner den rosa.
Hur stor är blå? Nej, de måste vara små. Inringat.
Allt är bara ljus som Turner fast modernt.
Formen underordnad färgen som en puls.
En utopisk solidaritet. Lojala färger dansar. Det finns inga hierarkier.
I färgens idealstat är alla lika unika. En livshållning. Inget kan gå sönder.

En evighetsmaskin som överskrider tiden.

Måleriska problemformuleringar som lagras i ateljén.
Ren utvinningsbar energi när solcellstekniken utvecklats.
Galleristen låtsas glömma bort dem tills utställningen är färdighängd.
Komplikationen förträngd.
Mammon hänger inte med. Bortkollrad. Mammon vill inte ha några måleriproblem. Han vill bli serverad färdiga lösningar.

Han nämnde nån gång att han ställt ut Gamla Stan på 60-talet som att;
Det var det det. Färdigkonstaterat. Som för att få måla ifred. Allt är konst.
Man kan lika gärna måla. Allting ryms där.
Allt återstår hos färgen.
Både som ett då - allt har redan hänt och existerar redan.
Och som ett sedan - Allt återstår är ogjort och finns kvar att göra.
Mittemellan dessa löper färgen, omedveten om att snart, mycket snart är allting över. Penselskriften är som djurets överlevnadsdrift.
Målningen är klar när inget återstår.

Han framstod som övertygad. Utstrålade tillit och tro på konsten.

Hans målningar är inte definitiva. De är öppna. De får en att tänka till.
Är du helt säker på att det där är gult? Hur vet du det?
Det gula ser mer ut som lila. Ögat värjer sig för ljuset.
Man blir mer och mer säker på alltings relativitet.
Färgen lever i tillitsfull ovisshet.

I ovissheten i friheten men inte i rädslan.

Det är som att särskilt färgen skräms av misstro.
Ofrivilligt kan jag konstatera att färgen styrs av tillit.
Jag har själv svårt att fånga tanken men faktum är att färgen dör när tvivlet har för hög procent. Det syns bara när det inte fungerar. Färgknaster.
Jag har aldrig sett den åkomman hos Suttner. Jag tror han var immun.
Suttners målningar är självklara. Han skämmer bort oss.
Oförskämt när frihet tas för givet. Men det bekommer honom inte heller.

Jag minns inte att Suttner proklamerade någonting.
Varför ska man vara emot något?
Var hans enda kommentar när modellmåleriet ifrågasattes.
En gång stack han in huvudet i min ateljé, såg min situation, och sa:
Är det inte färgen kan det vara formen och gick ut.
Färgen eller formen.
Hörde att han sa ljuset eller rymden.
Färgen som passionen övertygelsen, intensiteten, gnistan, känslan, slumpen.
Tur. Formen som logiken. Uppstädandet och uppstagandet. Ordning och reda. Hel och ren. Färgen eller formen. Hans ord har tröstat under nattpassen i ateljén inför nån deadline.
Form när färgen blir för världslig rentav jordslig som ett ras av regnet och man riskerar sjunka ner i blötmjålan. Optisk lera. Oljefärg.
Form när färgen är för eterisk. Alltför suddig och diffus och liksom upplöst.
Form när allt är hopplöst.
Färgens värmande befrielse när konstruktionen är ett vrak.
I skeppsbrott inmålad i ett hörn. Ett färgutbrott i 360.

En gång lade han i våra ateljéer en kopia ur en dagstidning.
Det var en löparbild av klockningen kring mållinjen.
Figurer i profil i fart. Löparsiluetter svävande kring målet.
Lappen låg där utan kommentar som ett hemligt kvitto.
Ett bildbevis på att om man håller alla dörrar öppna och ger allt så kommer tajmingen som korsdrag och du forslas dit du ska.
En perfekt abstrakt komposition.
Som om de målade med sin lekamen.

Perioder det inte går att måla tänker jag "det där var väl ingenting" och står ändå där och gnetar. Perioder det går att måla tänker jag "det där var väl ingenting" och går ut och drar brännässla. Efteråt vet jag inte riktigt vilka målningar som är mest intressant att titta på. Bara olika. Tänkt färg och känd färg. Teoretiska målningar och riktiga målningar. Via sjukdom vet man att man lever. När färgen inte bjuder motstånd tror jag inte på den.

I färgen är man svarslös och försvarslös. I färgen är man avslöjad.

Målade Suttner varje dag?

Han hade diplomatpass i färgvärlden. Ett särskilt tillstånd.

Ingen vet hur många papperslösa målare han räddade från koloristisk exil.

Måleriet är ett sätt att komma vidare. Det visste Suttner.

Färgen bär, appellerar och repellerar. Repeterar när man upprepar apterar.

Reparerar. Varje ny färg man lägger dit, lägger sig i de dittills redan

etablerade färgerna. Allt är viktigt. Måleri är en träning i uppmärksamhet.

Måleri tänjer vårt öppna sinne. Måleri bygger.

Friheten är störst men inte apolitisk.

Friheten är svårast och ett ställningstagande.

Han levde som han lärde. Alltid lika elegant.

En vandrande pendang när slipsen rymt från hans palett.

Ingen minns vilken tyrann som störtades i närheten eller dennes preferenser

inom konst. Det är friheten man minns. Det är bilden som blir kvar.